

1. Obiekt

2168/8 **WODOCIĄGOWA WIEŻA CIŚNIEN** (ZAKŁAD KARNY)

2. Czas powstania

1893

3. Miejscowość

WRONKI

11. Wieża ciśnien od pld. (neg. 300/114/4) i zach. (neg. 300/113/5); podstawa od zach. (neg. 300/113/3) i głowica (neg. 300/113/4); orientacja

4. Adres

ul. Partyzantów 5
 (obiekt na terenie Zakładu Karnego)

nr hipoteczny

5. Przynależność administracyjna

województwo pilskie

gmina Wronki

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Warthestadt, Wronke (do 1945)

7. Przynależność administracyjna
przed 1 VI 1975

województwo poznańskie

powiat Szamotuły

8. Właściciel i jego adres

Skarb Państwa
 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
 Centralny Zarząd Więziennictwa

9. Użytkownik i jego adres

Zakład Karny Wronki
 ul. Róży Luksemburg

10. Rejestr zabytków

Nr 112/wkp/a data 29.11.2002

12. Autorzy, historia obiektu, określenia stylu

Budowę więzienia we Wronkach, finansowanego przez państwo ze środków pochodzących z kontrybucji francuskiej, prowadzono w latach 1887-1894 (w sierpniu przybył pierwszy transport więźniów). Budowę kierował radca budowlany Plachotka i współpracujący z nim radcy budowlani: Rieck, Saegurt oraz Khulmey. Nadzór budowlany sprawowali radcy bydowni Koch z Berlina i Peltz z Poznania.

Kompleks pawilonów więzienia kształtowano na planie krzyża, podobnie jak np. w więzieniu w Herford, Preungesheim czy Düsseldorfie. Integralnie związane było z nim osiedle personelu, zespół gospodarczy (chlewnie, rzeźnia), park. Bardzo starannie i nowocześnie rozwiązano przy tym infrastrukturę techniczną: kanalizację, ogrzewanie, zaopatrzenie w wodę, wyposażenie kuchni, pralni, etc.

Wieżę ciśnieniową zbudowano na terenie ujęcia wody, pomiędzy osiedlem mieszkaniowym a zespołem gospodarstwa więziennego. Wodociąg lokalny zabezpieczał potrzeby wody pitnej dla więzienia, osiedla i gospodarstwa a autorem projektu obejmującego technologię i architekturę był Bogdan Gisevius z Berlina, znany również jako projektant m.in. wodociągu kolejowego stacji Szczecin Główny (1897). Budowa wodociągu pochłonięła sumę 17.800 Marek (ok. 1% kosztów budowy więzienia).

Architekturę więzienia kształtowano w duchu historyzmu, operując swobodnie przetworzonymi formami "gotyzującymi". W analogicznej konwencji projektowano wieżę ciśnieniową, której monumentalne formy bliskie są tradycji pseudoobronnego budownictwa średniowiecznego. W tym przypadku znakomicie korespondowały z zespołem więzienia i dopełniały jego zespół ikonologiczny.

c.d. załącznik Nr 1

13. Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Wieża ciśnieniowa usytuowana jest u zbiegu ul. Partyzantów i Róży Luksemburg, na terenie należącym do Zakładu Karnego Wronki. Na pld. i wsch. od wieży usytuowany był niegdyś kompleks gospodarstwa więziennego - tuczarnia świń i rzeźnia. W latach 70-tych XX w. jego miejsce zajęło osiedle mieszkaniowe - komunalne. Niegdyś wzdłuż ulicy Partyzantów płynął strumień, którym prowadzono wodę do parku więziennego. W latach 70-tych XX w. strumień skanalizowano i zasypano ziemią, zlikwidowano również staw. Wokół wieży zorganizowano w końcu lat 80-tych bazę samochodową z myjnią pojazdów.

Schemat technologiczny wodociągu. Wodę czerpano ze studni głębinowej (80,0 m). Pompą głębinową tłoczono ją do filtra zwirowego i połączonego z nim zbiornika wody czystej, 2-komorowego (wykonany z cegły ceramicznej pełnej, obustronnie tynkowanej, przykryty płytą żelbetową grubości 12 cm.; Kubatura zbiornika 136,66 m³, powierzchnia 49,26 m²; wymiary 8,98 m x 4,82 m. Zbiornik usytuowany w pobliżu wieży (w odl. ok. 20 m. na pld.-zach.). Stąd 4 pompy tłokowe, ssąco-tłoczące, podwójnego działania, o napędzie ręcznym (przez korbę), usytuowane w parterze trzonu wieży ciśnieniowej podawały ją do zbiornika wieżowego (o średnicy 6,1 m, wysokości 1,7 m. na obrzeżu i 2,45 m. w centrum) skąd grawitacyjnie wodę rozprowadzano do sieci wodociągowej obejmującej więzienie, osiedle mieszkaniowe personelu, gospodarstwo więziennego. Woda służyła jako pitna, dla celów gospodarczych i przeciwpożarowych. W połowie lat 60-tych XX w. wprowadzono uzdatnianie wody (przez odżelaziacze i chlorowanie), wyłączono z eksploatacji zbiornik wieżowy wody a jego rolę przejęły hydrofory - usytuowane w przyziemiu i na zabudowanej w dawnej przepompowni antresoli. W końcu XIX w. wodociąg produkował 115 m³ wody/dobę.

Materiał. Fundamenty wykonano z kamienia polnego na zaprawie cementowo-wapiennej. Posadowiono je na monolitycznej płycie betonowej o grubości 0,9 m. Ściany zewnętrzne i wewnętrzne trzonu z cegły ceramicznej pełnej, na zaprawie cem.-wap. Z zewnątrz i od wewnątrz ściany spoinowane (wtórnie w latach 60-tych XX w. otynkowano i pobielono ściany wewnętrzne na wysokości przyziemia wieży). Stropy odcinkowe, ceramiczne, typu Kleina, wsparte na dwuteownikach stalowych; posadzki cementowe, gładzone. Antresoli - pomost pod hydrofory - wprowadzony wtórnie, w połowie lat 60-tych XX w. w przyziemiu trzonu, wykonano jako betonowy, wsparty na podciągach żelbetowych. Nad zbiornikiem wodnym wprowadzono strop drewniany, odeskowany od góry (zabezpiecza zbiornik przed zanieczyszczeniem, pozwala na dostęp do konstrukcji dachu). Z wieżą zwarta jest wieżyczka komunikacyjna, wykonana w analogicznym materiale jak trzon wieży dźwigającej zbiornik. W wieży komunikacyjnej wprowadzono kręcone schody, wykonane z granitu ciosanego (śląskiego). Ściany wewnętrzne klatki schodowej spoinowane, wtórnie tynkowane i białe do wys. I piętra. Na IV piętrze wieży umieszczono stalowy, nitowany zbiornik wody, typu Intze; wsparto go na krawędzi muru wieży, na stalowym pierścieniu osadzonym na kamiennej ławie (z granitu). Wokół zbiornika poprowadzono pomost roboczy o szerokości ok. 0,6-0,7 m. Ścianę osłonową zbiornika, murowaną z cegły ceramicznej pełnej, wysunięto poza obrys muru trzonu dzięki czemu głowica zyskała minimalne nadwieszenie redukowane wydatnym gzymsem ceglany, schodkowym i ceglany krenelażem. Bezpośrednio na ścianie osłonowej zbiornika wody oparto konstrukcję dachu. Więźba drewniana. Bezpośrednio na łatach położono dachówkę ceramiczną. Obróbki blacharskie wykonano z blachy stalowej, ocynkowanej. Stolarka okienna wieży komunikacyjnej stalowa, z drobnymi podziałami. W trzonie i głowicy wieży ciśnieniowej stolarka drewniana, jedno i dwuskrzydłowa oraz okulusy. Stolarka drzwiowa drewniana, klepkowa. W wieży ciśnieniowej pierwotnie 2-skrzydłowa, w wieży komunikacyjnej 1-skrzydłowa.

c.d. załącznik Nr 1

<p>14. Kubatura użytkowa</p> <p>ok. 615 m³</p> <p>pojemność zbiornika 65m³</p>	<p>15. Powierzchnia użytkowa</p> <p>piwnice ok. 28; parter ok. 38, antresola ok. 18, I - IV piętro po 32 m², poddasze ok. 28 m²</p> <p>łącznie pow. ok. 200 m²</p>	<p>16. Przeznaczenie pierwotne</p> <p>Zbiornik wieżowy wody z przepompownią i stacją uzdatniania w trzonie. Zaopatrzenie w wodę zakładu karnego</p>	<p>17. Użytkowanie obecne</p> <p>Wieża wyłączona z eksploatacji (ok. 1988), doraźnie wykorzystywana dla potrzeb magazynowych i socjalnych</p>
<p>18. Prace budowlane i konserwatorskie</p> <p>Budowla utrzymała oryginalny materiał i detal architektoniczny. Ok. 1964 r. na parter wprowadzono stację uzdatniania wody. W związku z tym wysokie pomieszczenie zyskało antresolę, na której ustawiono hydrofory i sprężarki. Wprowadzając do trzonu stację uzdatniania wody zlikwidowano tutaj wcześniejsze napędy pomp i same pompy usytuowane w piwnicy, a pochodzące z 1893 r. W połowie lat 60-tych zagospodarowano również piętro III wprowadzając tam chlorownię. Pomieszczenia mieszkalne I i II piętra zdewastowano, podejmując wtórną ich eksploatację w charakterze socjalnych i magazynowych. Po rezygnacji z eksploatacji wieżowego zbiornika wody pozostawiono go na najwyższej kondygnacji, pomieszczenia na niższych wykorzystuje się jako socjalne i magazynowe (dla kierowców bazy samochodowej). W piwnicy pozostawiono piec c.o., zawory, skład opału. W parterze i na antresoli do dzisiaj pozostają skorodowane odżelaziacze i hydrofory oraz betonowe fundamenty pod pompy i silniki wprowadzone tam w latach 60-tych XX w. Rurociągi prowadzące wodę do stacji uzdatniania wody i zbiornika wieżowego odcięte (w końcu lat 80-tych XX w.).</p>		<p>19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)</p> <p>Budowla wieży eksploatowana jest w ograniczonym stopniu. Pomieszczenia na poszczególnych kondygnacjach (poza piwnicą oraz parterem z antresolą) wykorzystuje się dla celów socjalnych i magazynowych. Od końca lat 60-tych XX w. nie prowadzi się żadnych prac konserwatorskich, po 1988 r. zrezygnowano również z prowadzenia remontów bieżących.</p> <p>Stan fundamentów, murów nośnych trzonu, ściany osłonowej zbiornika, konstrukcji dachu - bardzo dobry. Stropy dobre. Podłogi dobre, z wyjątkiem podłogi drewnianej poddasza (przez wiele lat pełniło funkcję gołębnika - do dzisiaj leży tutaj gruba warstwa ptasich odchodów). W bardzo dobrym stanie pozostaje wieża komunikacyjna i schody.</p> <p>Obiekt jest ogólnie zaniedbany. Na dachu wieży ciśnień złamany jest ozdobny szczyt. Występują liczne uszkodzenia dachówki, w oknach brak części oszklenia, zniszczone są drzwi wejściowe.</p> <p>Należy przeprowadzić prace porządkowe, przełożyć dachówkę - stosując identyczną, zlikwidować wtórne tynki na ścianach wewn. klatki schodowej (do wys. piętra), oszkleić okna, naprawić obróbki blacharskie.</p> <p>Postulować należy opracowanie nowego programu użytkowego obiektu - np. niewielki hotelik, kawiarnia, którego realizacji mogłaby towarzyszyć zmiana właściciela/użytkownika.</p>	
		<p>20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie</p> <p>Architektura wieży ciśnień prezentuje wybitne wartości historyczno-techniczne, architektoniczne i estetyczne.</p> <ul style="list-style-type: none"> - objąć ochroną prawną przez wpis do rejestru zabytków, - utrzymać materiał, bryłę, elewacje i sytuację przestrzenną obiektu - wolnostojącego, - elewacji nie tynkować, podobnie ścian wewnętrznych klatki schodowej, nie bielić również spoinowanej cegły wewnątrz obiektu - dopuścić likwidację stalowego zbiornika wody i reliktyw wyposażenia stacji uzdatniania wody - wszelkie prace konserwacyjne i remontowe, bądź adaptacyjne wieży do nowych zadań prowadzić pod nadzorem Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków - w trybie interwencyjnym wykonać roboty porządkowe we wnętrzu obiektu, przełożyć dachówkę dachów i wykonać niezbędne ich naprawy, uzupełnić ubytki oszklenia okien. 	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

- dokumentacja projektowa więzienia z lat 1883-1894, w tym wieży ciśnień i wodociągu lokalnego, w: archiwum Zakładu Karnego we Wronkach
- poszyt pt. "Kompleks 543. Więzienie karne we Wronkach. Inwentaryzacja budynków. 1964 r.", w: tamże
- inwentaryzacja budowlana wieży wykonana w 1985 r., w: tamże

22. Bibliografia

- Förster, Das Centralgefängnis für die Provinz Posen in Wronke, w: Zeitschrift für Bauwesen, 1896, s. 449-466 i Atlas s. 60-62.
- S. Januszewski, Wodociągowe wieże ciśnień woj. poznańskiego. w: Sprawozdania BSIDZT S. Januszewski, Wrocław 1993, nr 7, mnps.

23. Źródła ikonograficzne i fotograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

- Förster, Das Centralgefängnis für die Provinz Posen in Wronke, w: Zeitschrift für Bauwesen, 1896, s. 449-466 i Atlas s. 60-62.

24. Uwagi różne

25. Opracował: Program komputerowy karty - Word for Windows - BSIDZT S. Januszewski:

tekst dr Stanisław Januszewski, 6 lipiec 1994 r.
plany, rysunki dr Stanisław Januszewski, 6 lipiec 1994 r. + poz. 21
zdjęcia fotogr. dr Stanisław Januszewski, 6 lipiec 1994 r.
miejsce przechowywania negatywów BSIDZT S. Januszewski

KARTA PO WYPEŁNIENIU PODLEGA OCHRONIE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW PRAWA AUTORSKIEGO !

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

27. Załączniki

- Nr 1 - dokończenie opisu rubr. 12 i 13
- Nr 2 - dokumentacja rysunkowa- sytuacje
- Nr 3/6 - dokumentacja rysunkowa
- Nr 7 - dokumentacja fotograficzna

1. Miejscowość W R O N K I	2. Obiekt Zakład Karny Wronki WODOCIĄGOWA WIEŻA CIŚNIEN	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) dokończenie opisu z rubr. 12 i 13 (verte)
--------------------------------------	---	---

dokończenie opisu rubr. 12

Wodociąg lokalny, z przepompownią usytuowaną w parterze trzonu wieży (pompy tłokowe o napędzie ręcznym, od lat 50-tych XX w. o napędzie elektrycznym, od lat 60-tych XX w. pompy odśrodkowe o napędzie elektrycznym) funkcjonował do połowy lat 80-tych XX w.

Wcześniej, ok. 1964 r., z uwagi na pogarszającą się jakość wody, w parterze wieży zabudowano odzłaziacze ciśnieniowe, zaś na wprowadzonej tutaj antresoli - hydrofory i sprężarki (wówczas też wyłączono z ruchu zbiornik wieżowy a wodę do sieci tłoczono hydroforami), na III piętrze urządzono chlorownię.

Po rezygnacji z utrzymania w trzonie wieży hydroforni i stacji uzdatniania wody na terenie więzienia zbudowano nowe ujęcie wody i stację hydroforów, podłączając zarazem lokalną sieć wodociągową do sieci wodociągu miejskiego). Na terenie dawnego zakładu wodociągowego, tym otaczającym wieżę, zorganizowano bazę transportową więzienia.

Pomieszczenia na wysokości I piętra (wcześniej I i II piętro obejmowało dwukondygnacyjne mieszkanie majstra przepompowni) od ok. 1992 r. zajmowane są przez jednego z więźniów, który wykonuje na terenie bazy drobne prace porządkowe zaś nocą pilnuje terenu (na II piętrze pomieszczenia wykorzystywane są dla celów magazynowych i socjalnych bazy transportowej, podobnie jak i pomieszczenia wyższych kondygnacji).

W archiwum Zakładu Karnego znaleźliśmy rysunek ołówkiem, na którym (w 1943 r.) oznaczono, że na piętrze trzonu wieży ciśnień znajdują się dwa pokoje i kuchnia, analogiczny układ posiada również II piętro (na zamieszczanych tutaj rysunkach oznaczane jako piętro III). Taki układ pomieszczeń - jak na tych rysunkach - i ich funkcje socjalne aktualne były do połowy lat 40-tych XX w. Później I i II piętro wykorzystywano je jako socjalne i gospodarcze, magazynowe.

Wodociągowa wieża ciśnień więzienia we Wronkach stanowi z uwagi na program użytkowy, dla którego realizacji powstała, jak i architekturę i miejsce w układzie urbanistyczno-przestrzennym zespołu więzienia dzieło wyjątkowe, o wybitnych walorach historycznych, urbanistycznych, architektonicznych, estetycznych i krajobrazowych.

Za oryginalny uznać należy ręczny napęd pomp ssąco-tłoczących w przepompowni z 1893 r. do lat 50-tych XX w. funkcjonowały tutaj 4 pompy ssąco-tłoczące; przy obsłudze każdej z nich pracowało 3 więźniów (łącznie 12). To rozwiązanie niespotykane w innych wodociągach lokalnych wprowadzone zostało wyjątkowo tutaj, we Wronkach - można powiedzieć że z uwagi na specyfikę miejsca.

VERTE! - dokończenie opisu rubr. 13

Wkładkę założył: dr Stanisław Januszewski 6 lipiec 1994 r.

Miejsce przechowywania nabytków

PSiDT S. Januszewski

Plan. Zmienny na wysokości trzonu wieży. Do stropu nad parterem) oparty na rzucie kwadratu o ściętych narożach (wielobok nieforemny - kwadrat ze ściętymi narożami). Wyżej, od I piętra, trzon o przekroju poziomym na planie koła. Od płn.-zach. z trzonem wieży ciśnieni zwała wieża komunikacyjna, oparta na planie koła. W piwnicy wprowadzone są rurociągi, tutaj usytuowano zawory oraz kotłownię (z piecem c.o.) i zasiek na opał. W piwnicy pierwotnie mieściły się również pompy, których napędy ręczne usytuowano na parterze trzonu. Na parterze, w latach 60-tych zabudowano instalacje stacji uzdatniania wody, hydrofony oraz silniki i pompy, wprowadzając przy tym obszerny pomost - antresolę. Na I i II piętrze pierwotnie mieszkanie majstra wodociągu, później pomieszczenia socjalne i gospodarcze, od ok. 1992 r. prowizoryczna kwatera więźnia. Na II piętrze pierwotnie pom. gospodarcze, od lat 60-tych XX w. chlorownia i magazyn chloru, na IV piętrze - w głowicy wieży ciśnieni zbiornik wody z obejściem o szer. ok. 0,6 m. (pomost roboczy dla obsługi). Nad zbiornikiem wprowadzono drewniany, deskowany od góry strop stanowiący jednocześnie przykrycie zbiornika i tworzący pod konstrukcją dachu użytkowe poddasze.

Bryła. Wieża ciśnieni zwała z wieżyczką komunikacyjną o średnicy zewn. ok. 3,0 m., przykrytej stromym, wielopłaciowym dachem, zwieńczonym ozdobnym szczytem - odgromnikiem. Wieża ciśnieni podpiwniczona, 4-kondygnacyjna (od lat 60-tych XX w. kondygnację przyziemia podzielono antresolą i wieża zyskała łącznie 6 kondygnacji) ze zbiornikiem wody na (V piętrze i poddaszem. Wieża ciśnieni przykryta wielopłaciowym, stromym dachem stożkowym, zwieńczonym ozdobnym szczytem - odgromnikiem. Partia zbiornikowa wieży lekko nadwieszona nad trzonem. W bryle wieży i zwałtej z nią wieżyczki komunikacyjnej wyróżniono część podstawy/bazy, część centralną trzonu i partię głowicy o różnych średnicach i rzutach, oddzieloną ponadto od siebie rozbudowanymi gzymsami opaskowymi: schodkowymi i arkadkowymi (w koronie trzonu rozbudowanymi w krenelaż). Partie te wyróżniają ponadto odmienne porządki i kształty otworów okiennych, także odmienny materiał bazy wieży i trzonu.

W rarchitekturze charakterystycznym jest wysunięcie z bryły wieży ciśnieni przedziału komunikacyjnego w formie wieżyczki. Przesądza to o oryginalności formy, sprawia, że wieża ciśnieni Wroniek nie znajduje wielu analogii na terenie ziem polskich i w Europie (nie znamy tego typu wieży z terenu Nadodrza - od Dolnego Śląska przez Ziemię Lubuską do woj. szczecińskiego) oraz z Wielkopolski.

Elewacje. Ceglane, spoinowane; w bazie wieży ciśnieni granit śląski, spoinowany, w trzonie i głowicy - cegła czerwona. W przejściu podstawy w trzon szeroki pas gzymsu ceglanego, schodkowego. Tutaj wprowadzono również opaskę z glazurowanej, białej cegły Gzyms koronujący trzonu (w przejściu do partii głowicy) ceglany, schodkowy i wysoko rozbudowane kroksztyny. Opaski ceglane, horyzontalne w partii zbiornikowej. Dekoracja portali skromna ale przez prostotę elegancka. W górnej partii bazy pas otworów okiennych o zróżnicowanych formach - okulusy i biforia. Otwory okienne I piętra zróżnicowane - szerokie pojedyncze, prostokątne z wydatnymi parapetami z cegły i okulusy. Na II piętrze pas czterech wąskich, prostokątnych otworów okiennych. W partii podzbiornikowej małe otwory okienne pomiędzy kroksztynami. W partii zbiornikowej okulusy. Zróżnicowana forma otworów okiennych, zróżnicowane ich rozmieszczenie na elewacji, różna liczba na kondygnacji (3, 4, 5 lub 7), rozmieszczenie w różnym porządku przydaje elewacji dynamizmu, co w połączeniu ze zróżnicowaną bryłą, sprawia, że wieża ta należy do jednej z najciekawszych na terenie ziem polskich.

Instalacje. Elektryczna (oświetlenie i siła), grzewcza (c.o.), odgromowa, wodna, kanalizacyjna

1. Miejscowość

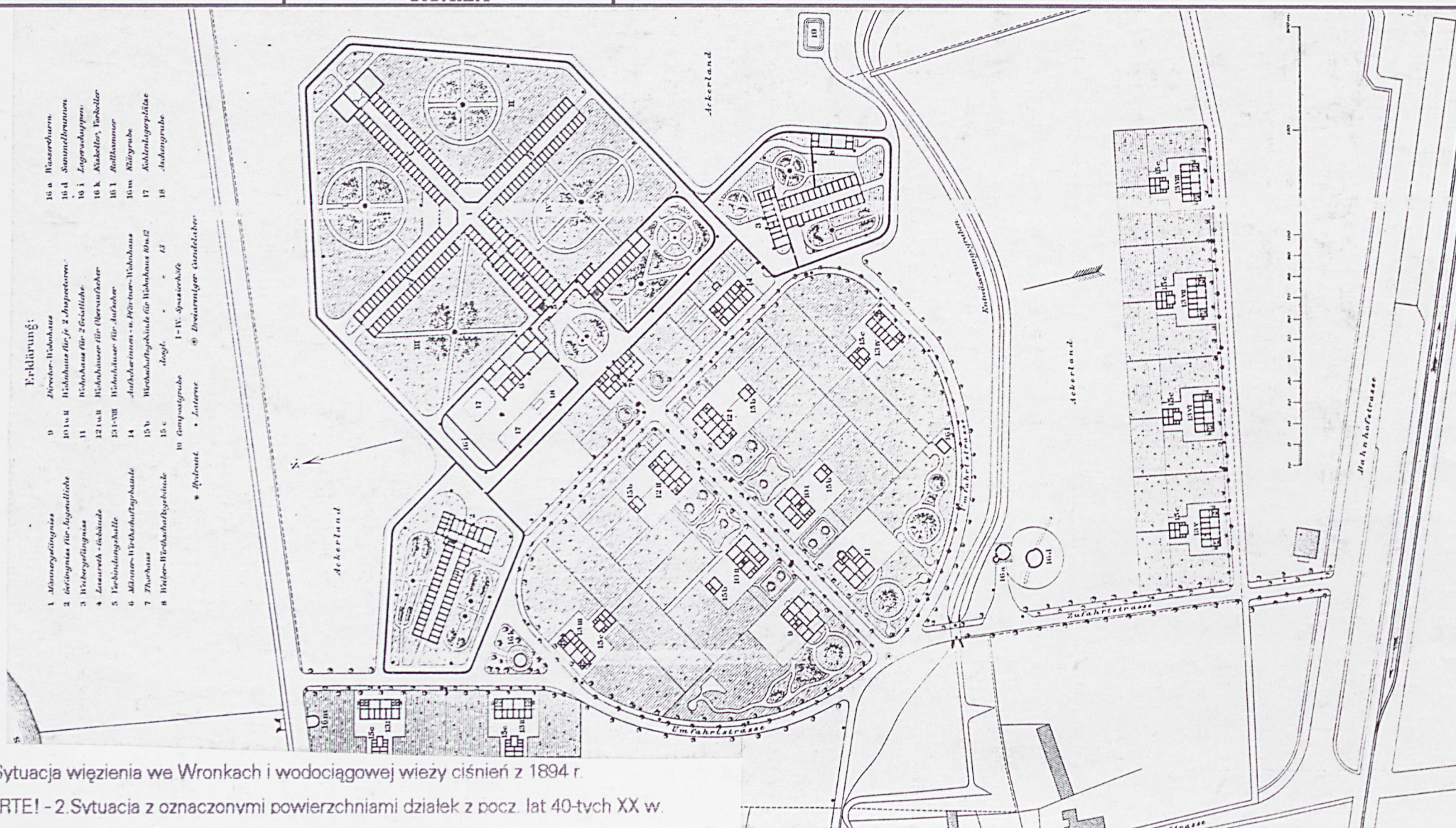
WRONKI

2. Obiekt Zakład Karny Wronki

WODOCIĄGOWA WIEŻA CIŚNIEN

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

dokumentacja rysunkowa - sytuacje

1. Miejscowość

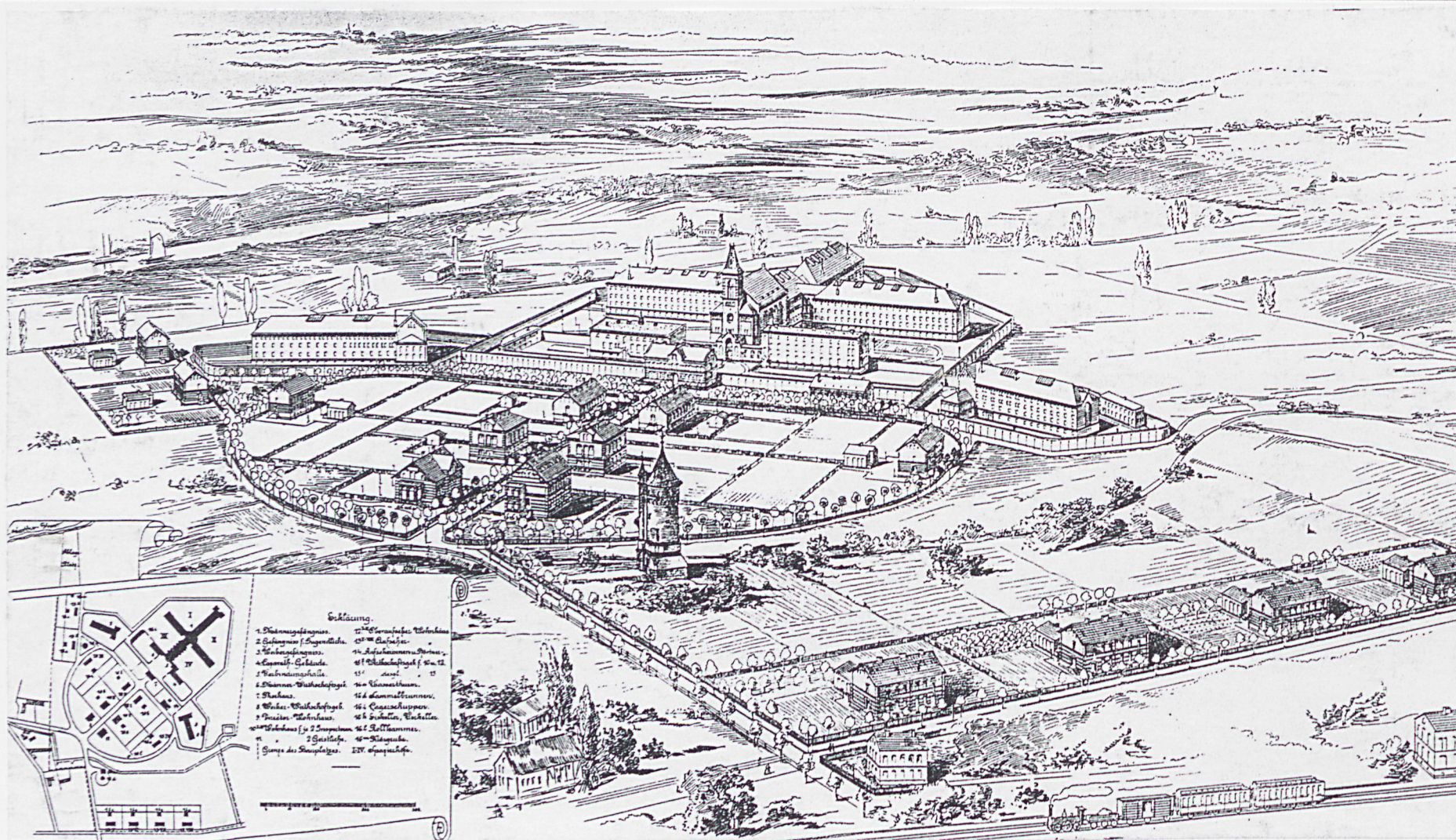
W R O N K I

2. Obiekt

**WODOCIĄGOWA WIEŻA
CIŚNIENI**

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

dokumentacja rysunkowa i ikonograficzna

Panorama zespołu więzienia i wieży ciśnieniowej, w. Zeit. f. Bauwesen, 1896

VERTE!

Wkładkę założył: dr Stanisław Januszewski 6 lipiec 1994 r.

Miejsce przechowywania negatywów: BSiDZT S. Januszewski

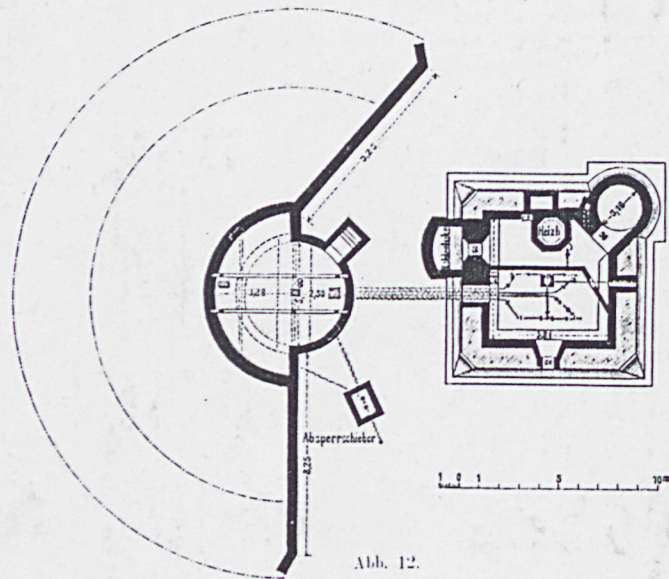
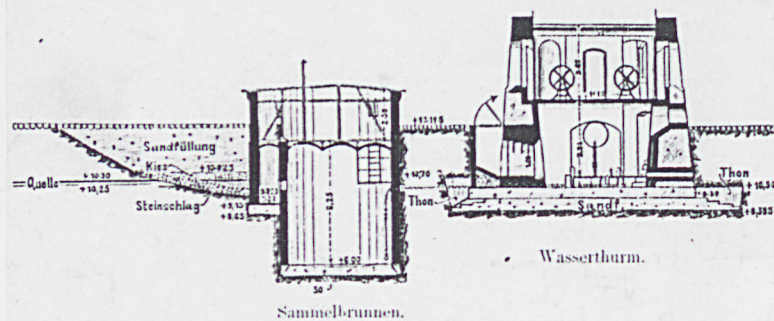
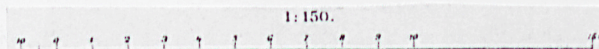
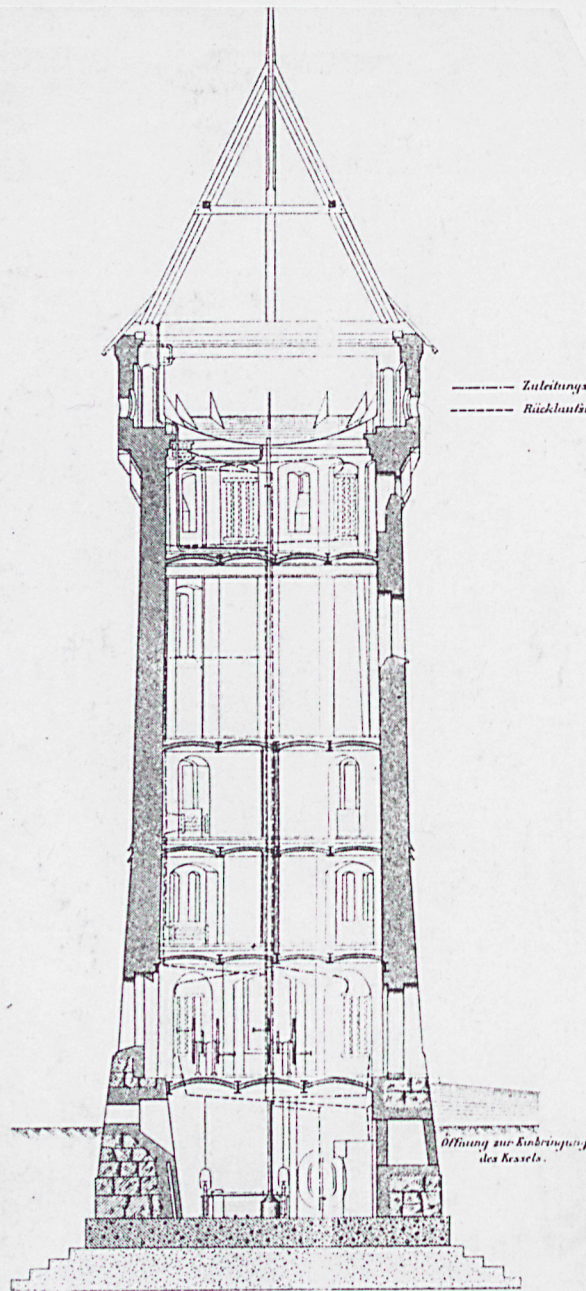

Abb. 12.

1. Schemat technologiczny filtra żwirowego, studni zbiorczej i stacji pomp wodociągowej wieży ciśnień, wg. Z.f.B., 1896
2. Przekrój pionowy wieży ciśnień ze stacją pomp i zbiornikiem wieżowym, wg. Z.f.B., 1896
3. Rzuty I piętra (mieszkanie majstra) oraz przyziemia z sytuacją mechanizmów napędu pomp (ręcznych), wg. Z.f.B., 1896

Wilhelm Ernst u. Sohn, Berlin.

Abb. 2. Grundriss des Wasserturms in Höhe der Wärterwohnung.

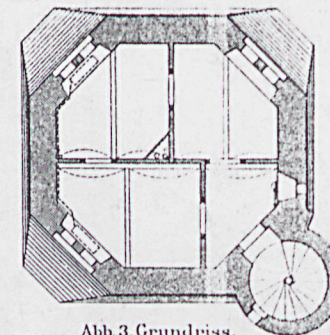
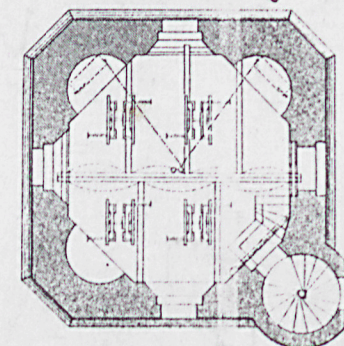

Abb. 3. Grundriss des Wasserturms im Erdgeschoss.

1:150.

1. Miejscowość

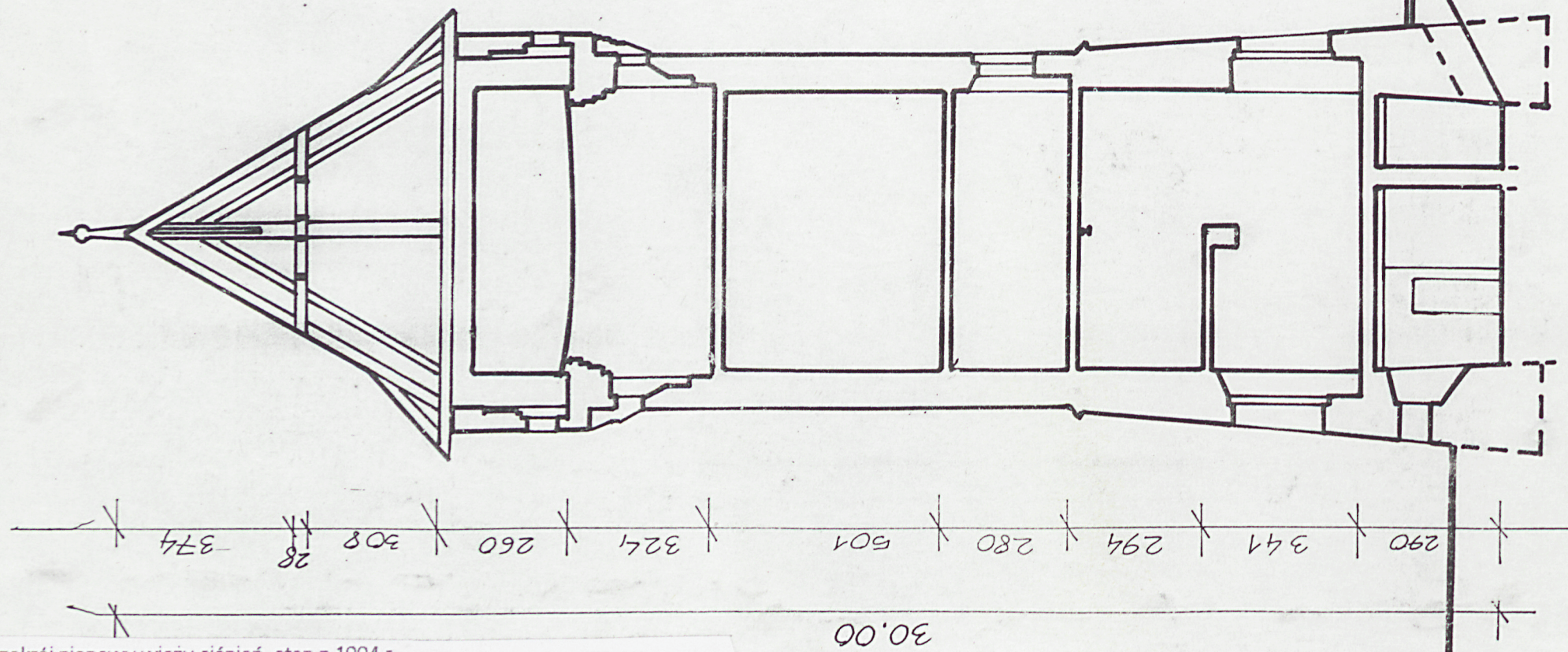
W R O N K I

2. Obiekt

**WODOCIĄGOWA WIEŻA
CIŚNIEŃ**

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

dokumentacja rysunkowa

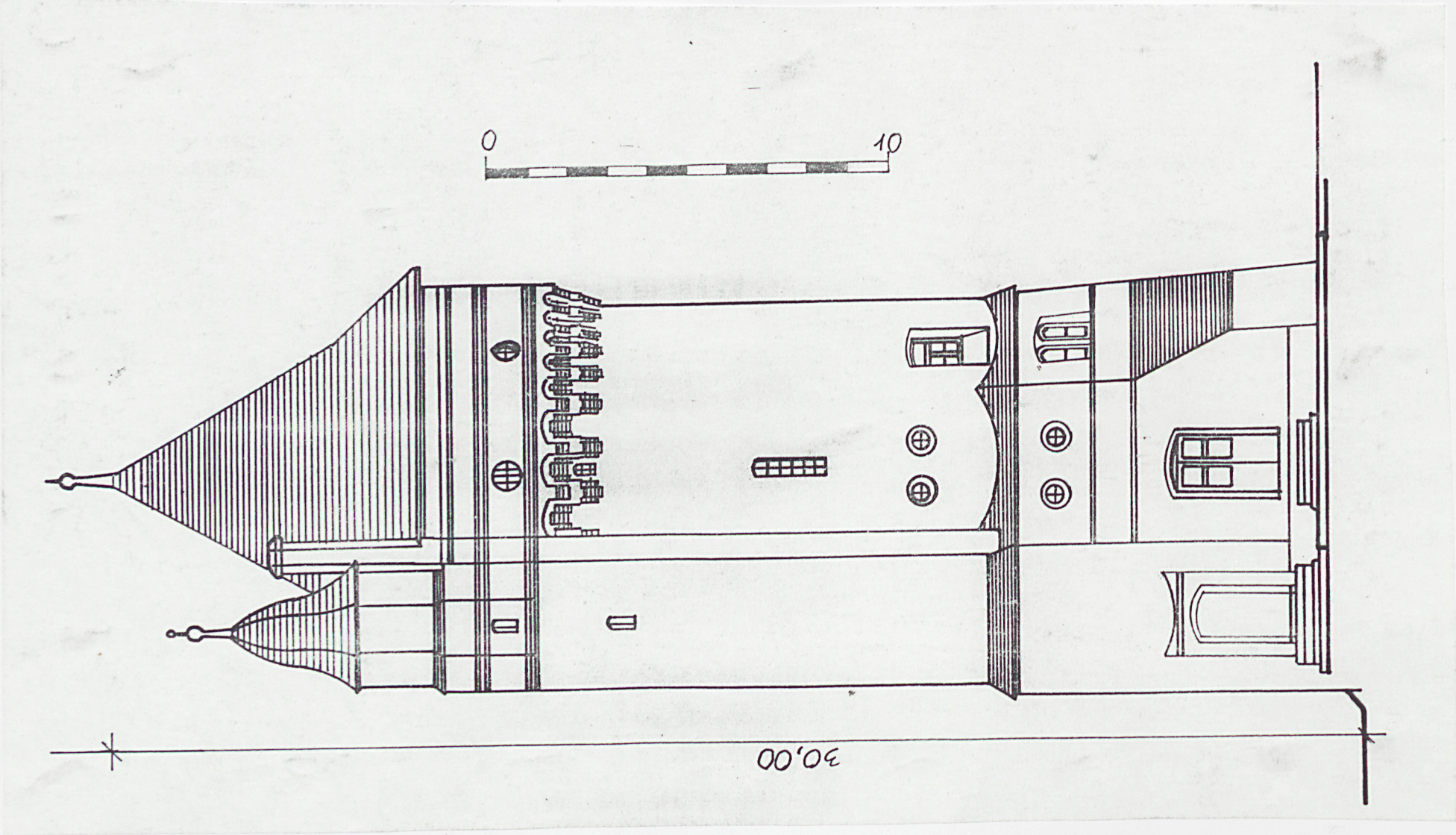
1. Przekrój pionowy wieży ciśień, stan z 1994 r.

VERTE!

Wkładkę założył: dr Stanisław Januszewski 6 lipiec 1994 r.

Miejsce przechowywania negatywów: BSIDZT S. Januszewski

Elewacja zachodnia, 1994 r.

1. Miejscowość

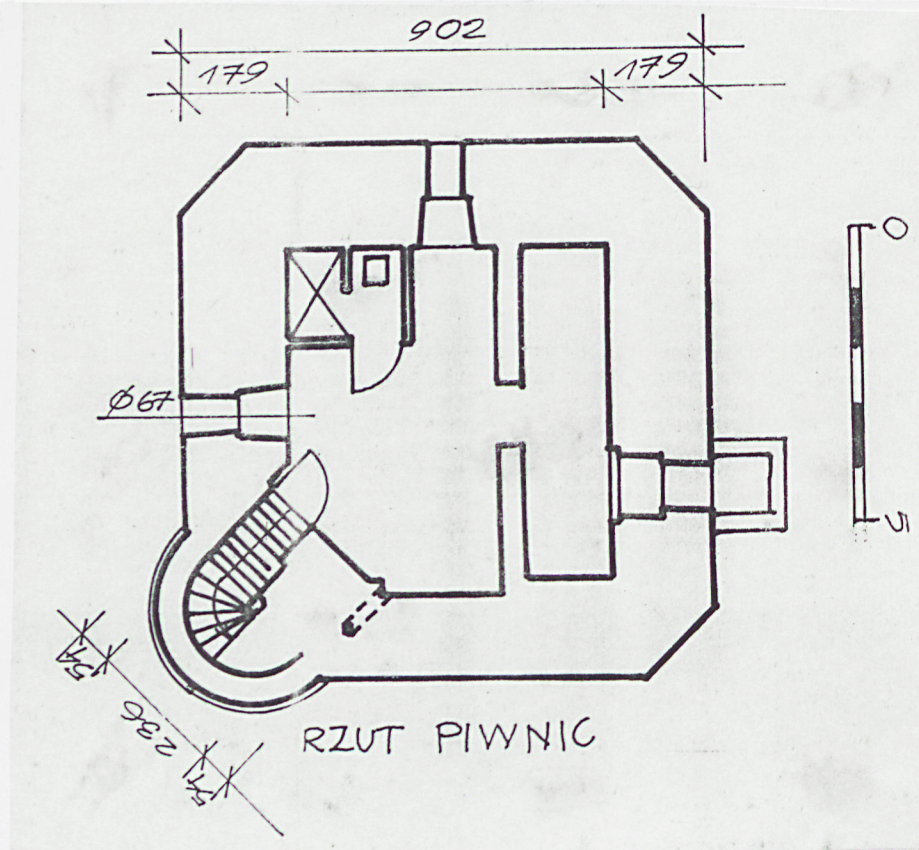
WRONKI

2. Obiekt

WODOCIĄGOWA WIEŻA
CIŚNIENI

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

dokumentacja rysunkowa - rzuty kondygnacji (współczesne)

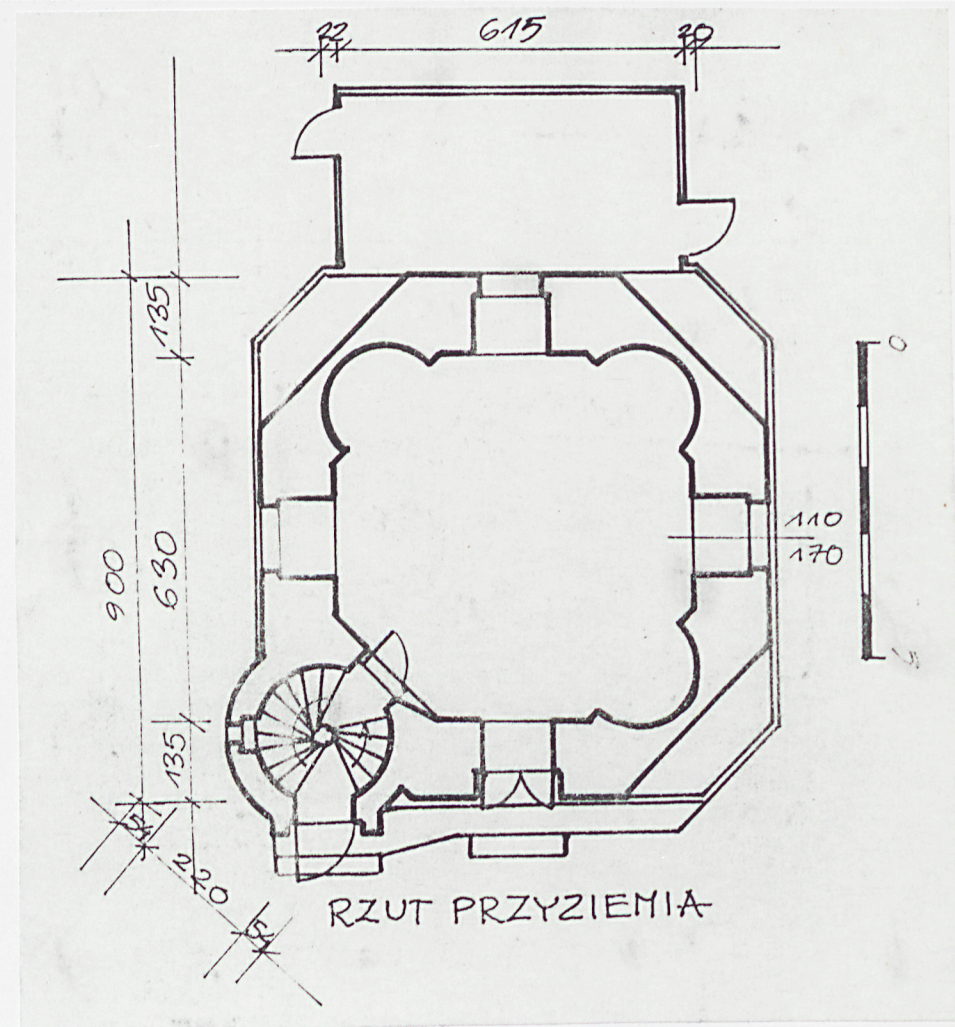
1. Rzut piwnic

2. Rzut przyziemia

VERTE!

3. Rzut przez parter na wysokości antresoli

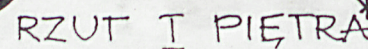
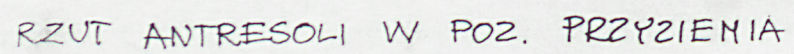
4. Rzut I piętra

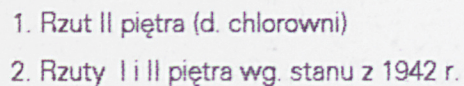
RZUT PRZYZIEMIA

Wkładkę założył: dr Stanisław Januszewski 6 lipiec 1994 r.

Miejsce przechowywania negatywów: BSIDZT S. Januszewski

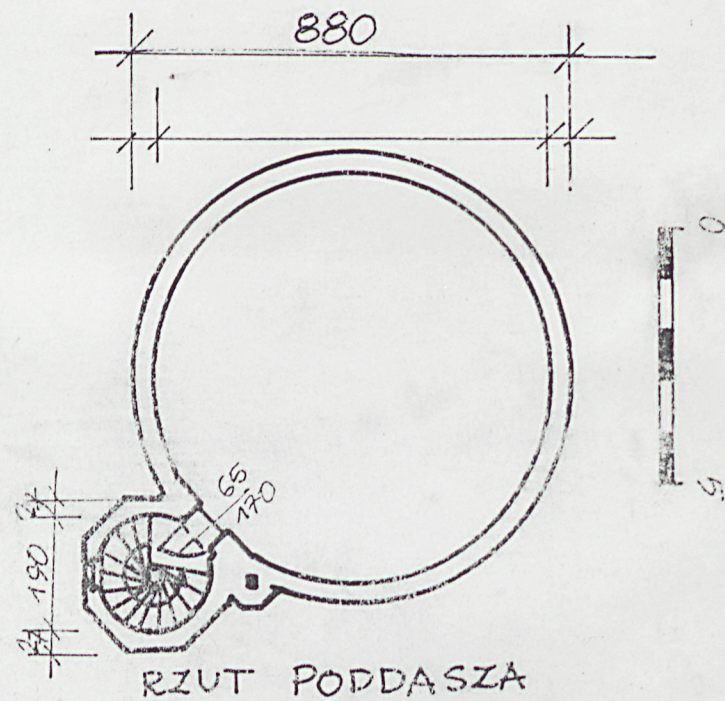
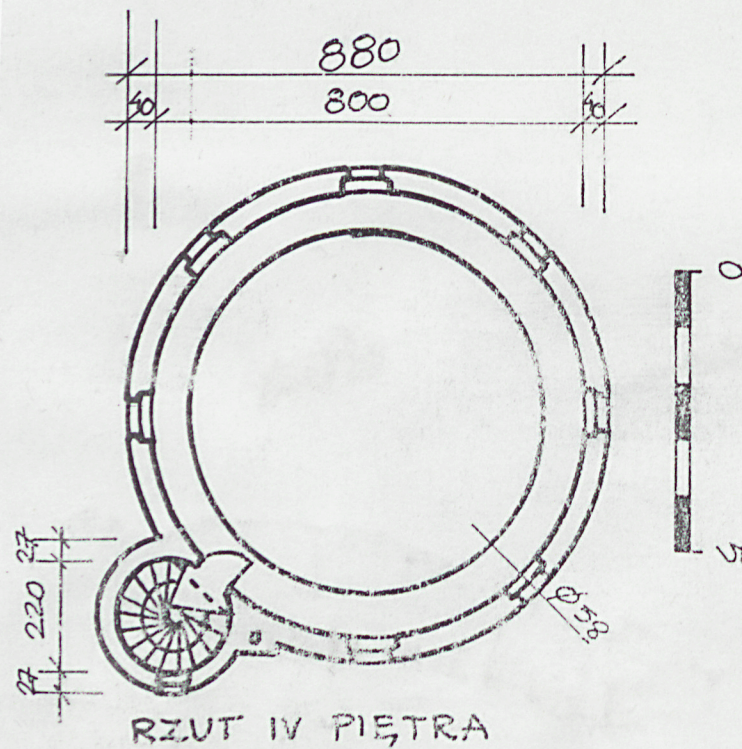
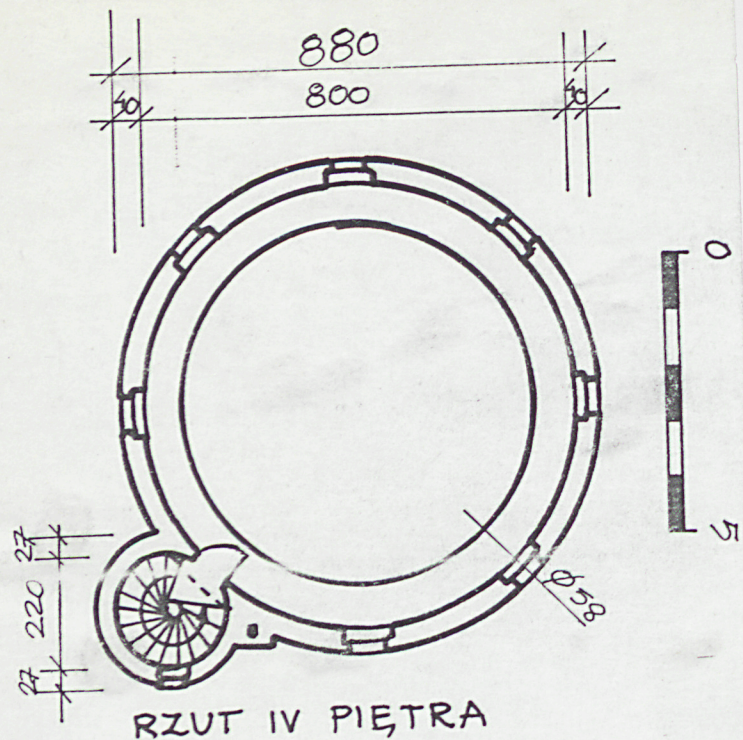

dokumentacja rysunkowa - rzuty kondygnacji (współczesne)

3. Rzut III piętra
4. Rzut kondygnacji zbiornikowej (IV piętro)
5. Rzut poddasza

Miejsce przechowywania negatywów: BSiDZT S. Januszeński

1. Miejscowość

W R O N K I

2. Obiekt

WODOCIĄGOWA WIEŻA
CIŚNIEŃ

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

dokumentacja fotograficzna

1. Trzon i głowica oraz przedział komunikacyjny od zach., neg. 300/114/3
2. Podstawa, trzon, głowica - elewacje, neg. 300/114/5
3. Detal architektoniczny - biforium, neg. 300/112/2
4. Podciąg żelbetowy antresoli wprowadzonej w przyziemiu w 1964 r., neg. 300/112/1
5. Podstawa wieży ciśnień i portale wieży ciśnień i wieżyczki komunikacyjnej, neg. 300/113/2

Wkładkę założył: dr Stanisław Januszewski 6 lipiec 1994 r.

Miejsce przechowywania negatywów: BSIDZT S. Januszewski

